

[Alfred Jensen.]

på NATO-basis, er det klart, at vi kommer ud i tilstande, hvor man kan gå ud fra, at de ønsker, der kommer fra NATO-generalernes side, for fremtiden vil blive behandlet med større imødekommenhed og forståelse end hidtil.

Ministeren og de militære ledere får større bemyndigelser, end de har haft før. Det er dem, der skal træffe bestemmelse om enhedernes placering, og hvilke enheder vi skal have. De skal bestemme tjenestetidens længde og også, hvor stor en del af hæren der skal bestå af frivillige. Det forekommer mig også, at bemyndigelsen til at beslaglægge ejendom er udvidet i en ganske betydelig grad.

Jeg ved meget vel, at man heroverfor vil hævde, at ministeren ikke bliver enerådende, at der kommer et forsvarsudvalg her i folketinget på 11 mand, som skal høres og orienteres vedrørende disse sager. Jeg har med interesse hørt, hvorledes man fra forskellige sider har udlagt denne bestemmelse. Den er blevet udlagt på en sådan måde, at man måtte tro, at folketinget ville få fuld besked om det, der egentlig sker. Det tror jeg ikke på. Jeg tror, at den tavshedspligt, der er tale om, vil blive gennemført på en sådan måde, at det organ, der bliver skabt, sikrer regeringen bedre dækning fra visse sider her i tinget, end den før har haft i disse militære spørgsmål. Her drejer det sig nemlig ikke alene om hemmeligholdelse af visse vigtige militære spørgsmål, her drejer det sig i det hele taget om en hemmeligholdelse af det, der sker på militarismens område. Det blev forleden dag i den udenrigspolitiske debat her stærkt kritiseret, at spørgsmålet om flådeprogrammet ikke var lagt frem til behandling og godkendelse i folketinget. Jeg har ikke hørt nogen sige, at det var en fejl, som ville blive rettet.

På samme måde forholder det sig med spørgsmålet angående etableringen af den dansk-tyske fælleskommando, ej heller dette spørgsmål kommer frem for offentligheden; kun når det på grund af indiskretion i Bonn og andre steder kommer frem i pressen, udtaler regeringen og ministeren sig derom. Og det forholder sig på nøjagtig samme måde med de tyske militærdepoter. Men det er jo ikke ligegyldige spørgsmål, og det er

ret foruroligende, at ministeren i sin fremsættelsestale slet ikke har omtalt netop disse forhold. Hertil kan ministeren måske sige, at hvis man læser talen, bemærkningerne og lovforslaget godt igennem, vil man finde ud af, at lovforslaget bygger på et sådant dansk-tysk militært samarbejde; men det er jo aldeles ikke nogen trøst, ej heller nogen beroligelse. Jeg skulle mene, at erfaringerne fra 5 års besættelse er tilstrækkeligt til at sige os, at hvis vor selvstændighed og frihed skal vogtes af den tyske imperialisme, vil det gå galt. Det er jo det, besættelsestidens erfaringer har lært os, og det var ud fra besættelsestidens vanskeligheder, at parolen „Aldrig mere en 9. april“ fødtes og blev til det, den blev. Det var også det, der var grundlaget for januarerklæringen af 1947, hvori man sagde, at den tyske militarisme ikke måtte genopstå.

Det er ganske urimeligt, at disse forhold ikke er omtalt, og det er så meget desto mere urimeligt, som enhver jo kan se, at Danmark og det danske folk ikke har og ikke har haft fælles interesser med den tyske imperialisme, og det er den, der hersker i Vesttyskland, det er dér, revanchetanken lever, en tanke, som strider mod vor opfattelse af, hvorledes problemerne her i Europa skal løses. Det kunne måske også mane lidt til eftertanke, at det i morgen netop er 20 år siden, den tyske imperialisme under Hitlers styrke satte Czekoslovakiet ud af spillet.

Jeg forstår ikke, at man ikke har taget disse forhold stærkere i betragtning og har taget dem op til debat enten i forbindelse med den udenrigspolitiske debat eller nu i denne sammenhæng. Det forekommer mig, at man kunne tænke lidt på de ord, Churchill udtalte under krigen, og som man har fundet det rimeligt at slå op på væggen ude på frihedsmuseet: „Hunnerne har du enten for dine fødder eller i din strube.“ Jeg ved godt, at han ikke direkte har tænkt på nazister og tyske imperialister, men det passer i hvert fald på dem, og det er kun egnet til at forurolige, at ministeren ved forskellige lejligheder har unddraget sig en debat om disse problemer. Jeg har et levende indtryk af, at han, hvis det er muligt for ham, også vil gøre det ved denne lejlighed.

Militærudgifterne har vort parti jo stemt imod, og vi vil stemme imod udgifter til de foranstaltninger, som her er tale om.